

## Motion

1978/79:2156

av Hans Pettersson i Helsingborg

med anledning av propositionen 1978/79:57 om inriktning av den regionala konsumentpolitiska verksamheten

Utredningen angående regional konsumentpolitisk verksamhet (RKV-utredningen) har i sitt betänkande (SOU 1978:16) Regional konsumentpolitisk verksamhet lämnat förslag till hur den regionala konsumentpolitiska verksamheten skall bedrivas.

RKV-utredningen anser att den framtida regionala konsumentverksamheten bör inriktas på att inom länsstyrelserna svara för konsumentfrågor med anknytning till konsumentverkets uppgifter. Verksamheten skall på sikt i huvudsak bestå av utredande, bevakande och kunskapsförmedlande uppgifter men också av samordning av allmän information i länet och anpassning av informationsmaterialet till förhållandena inom länet.

Med dessa arbetsuppgifter kommer de regionala konsumenthandläggarna att få stor betydelse då det gäller samarbetet mellan de lokala konsumentorganen och det centrala verket.

RKV-utredningen byggde sin uppfattning om den framtida regionala verksamheten på att den lokala delen byggdes ut, för att avlasta de regionala handläggarna de arbetsuppgifter som nu åvilar dessa, inom de områden där någon lokal verksamhet inte finns eller där man löst frågan pliktskyldigast genom att anslå ett par timmar i veckan till någon tjänsteman.

Därför föreslår RKV-utredningen:

Utredningen anser det angeläget att den kommunala konsumentverksamheten inom en femårsperiod är så utbyggd att vägledning till enskilda konsumenter samt allmänna informationsinsatser i huvudsak då har kunnat föras över från regional till lokal nivå. Skulle emellertid i början av 1980-talet detta inte visa sig vara fallet bör enligt en majoritet av utredningen frågan om obligatorisk kommunal konsumentverksamhet bli föremål för statsmakternas prövning.

I propositionen 1978/79:57 ansluter sig departementschefen i stort till RKV-utredningens förslag, även om skrivningen på vissa punkter är tveksam. Som exempel kan nämnas följande uttalande: "Liksom utredningen och huvuddelen av remissinstanserna anser jag dock att det inte nu finns skäl för att forcera utbyggnaden av kommunernas konsumentverksamhet genom lagstiftning på området."

Riksdagen beslutade 1975 att rekommendera kommunerna att inrätta kommunal konsumentverksamhet. I beslutet ingick ett uttalande att regeringen fortlöpande skulle följa utvecklingen på det lokala planet och vidta erforderliga åtgärder om utbyggnadstakten ansågs oacceptabel.

Vad som hänt på området sedan riksdagen fattade sitt beslut år 1975 är, enligt en översikt som konsumentverket gjort i januari 1979, att 175 kommuner har någon form av verksamhet. Av dessa har 66 kommuner en nämnd, och 109 kommuner har lagt ansvaret på kommunstyrelsen eller annan organisation inom kommunen.

RKV-utredningen ansåg att utbyggnadstakten inte var acceptabel. Därför krävdes att frågan skulle tas upp till nytt övervägande i början av 1980-talet. Om den regionala konsumentpolitiska verksamheten skall kunna drivas efter de linjer som RKV-utredningen föreslagit – och som alla är överens om – så måste de regionala handläggarna frigöras från de arbetsuppgifter som de f. n. har att ge service åt kommuner som inte orkat med att inrätta lokal konsumenthjälp. Det gäller alltså att se till att den lokala delen byggs ut. Om så inte blir fallet, kommer de kommuner som inte har lokal verksamhet att profitera på de lojala kommunernas möjligheter att få del av de värdefulla aktiviteter som de regionala handläggarna skall stå för.

Ett annat avsnitt, som är oklart i propositionen, är det där departementschefen skriver: "Uppgifterna på regional nivå kommer således att till stor del bestå av uppgifter som f. n. ankommer på konsumentverket men som är väl lämpade att utföras regionalt" samt följande: "Jag vill i detta sammanhang peka på att i takt med att den regionala instansen tar sig an de nya uppgifterna är det naturligt att också överväga effekterna på den centrala organisationen." De uppgifter som föredraganden pekar på ankommer visserligen på konsumentverket att utföra, men med nuvarande arbetsbörda som åvilar verket har en del fått stå tillbaka för andra viktigare uppgifter.

När man läser detta får man känslan av att det här är frågan om en omfördelning av resurser. Om detta är meningen, är jag övertygad om att det är en felspekulation. Erfarenheten visar att allteftersom konsumenterna ute i landet får en möjlighet till hjälp så ökar trycket på den centrala verksamheten. Så kommer det givetvis att bli även när de nya regionala aktiviteterna kommer att fungera.

Fortfarande finns ett mycket stort behov av hjälp till resurssvaga konsumentgrupper i vårt samhälle, och att i ett sådant läge tänka sig att omfördela i stället för att förstärka konsumenthjälp är en felsatsning.

Den lokala konsumentpolitiska verksamheten har inte utvecklats på det sätt som man räknade med när den infördes. Det är snart fyra år sedan beslut fattades i riksdagen, och fortfarande saknar konsumenterna i över 100 kommuner möjlighet att få hjälp med sina problem av en kommunal handläggare. Hur den konsumenthjälp fungerar som har kommunstyrelse eller annan organisation till huvudman finns det ingen redovisning för, men man kan anta att den lämnar mycket övrigt att önska.

Med stöd av vad som sagts hemställs

att riksdagen hos regeringen begär en utredning av den lokala

konsumtverksamhetens utbyggnadstakt samt av hur de olika modellerna av den lokala konsumenthjälpen fungerar.

Stockholm den 1 februari 1979

HANS PETTERSSON (s)

i Helsingborg